

Amor en estat de saturació

T'abraço molt fort perquè fa tant que no et toco ni t'oloro, t'abraço la cintura, no, el pit, les espatlles

Foto: Pietro Zuco

Quan l'amor en estat de saturació extrema se'n va fa coses impossibles o ha de voler-les fer fins al punt que les pugui explicar com a succeïdes de tan dens que hagi estat el desig. Si no esventra teixits és que no entra en l'estàndard d'eminent. Perquè anava a comprar verdures.

M'espero al peu del carril central de mar de la Gran Via per travessar, just s'acaba de posar vermell el ninotet dels vianants i miro cap a la dreta, cap a Glòries. I em ve al cap, de mirar Gran Via enllà, aquell dia de deu fer un any que encara no te n'havies anat i eren les cinc i a les cinc havíem de ser a Badalona i encara érem a l'altura de Tetuan. Deu fer un any, sí. Fa un any a les cinc de la tarda tot d'animetes de quitrà s'enlairaven i s'enganxaven a la pell dels turmells. Anàvem en moto i ni amb la moto ens podíem moure ni un metre, només cada molta estona. De tan congestionada que estava la Gran Via l'agost de l'any passat, aquella tarda. La suor t'amarava la samarreta i tenies el clatell lluent. No estaves enfadat. La gent s'enfada, quan hi ha caravana i fa

tard, i llavors toca el clàxon i jo penso imbècil, i de què et serveix, perquè també estic enfadada però vull fer-me veure que no. Només miraves que poguéssim tenir ombra cada vegada que la circulació s'estancava del tot, miraves de preveure-ho i gairebé cada vegada ho vas aconseguir. No vam parlar gaire, però em vas tocar la cama amb la mà cada vegada que ens vam aturar. Era un sóc aquí que feies sempre als semàfors vermells, no sé si amb la intenció als dits o només amb el costum. Carícies que volien dir: ?Fa una calor de morir-se, això no avança, arribem tardíssim, és insuportable, però, saps què?, sóc aquí, amor?. I una pausa de la carícia per pressionar-me el tou de la cama: ?Perquè sempre, sempre hi serem?.

Ja és ara un altre cop. Miro cap a la dreta però no veig res perquè no sé si ja tindran carbassons, que ahir no n'hi havia, i de sobte un petit sotrac sord em desentotsola. Miro el ninotet; no, encara és vermell. Potser no hauria d'haver sortit a aquesta hora, tanta calor, tinc la pressió molt baixa i l'anèmia de sempre i em roda el cap de seguida i aquesta sensació permanent però sempre insucceïda que cauré a terra inconscient. Ja és verd.

No sóc jo, el sotrac, és la Gran Via. El carril central s'ha desenganxat de terra i s'eleva. S'eleva i es plega sobre si mateix a una velocitat lentíssima però ja inevitable: ningú esperaria que pogués ser diferent. La gent que travessava corre cap als laterals i s'atura per intentar posar-hi frases, que ja és una ombra brutal que ha enfosquit el dia perquè és el tram que anava de Roger de Flor a Bac de Roda i ara és sobre nostre. Miro enlaire i els paletes de les Glòries segueixen treballant i les grues no ens cauran a sobre.

De sobte, en un punt sota els meus peus la foscor es fa molt més que negra i camino enlaire perpendicular per una drecera tranquil·la i miro si porto el bolso tancat, perquè sempre he volgut caminar per un forat de cuc però mai he sabut cap on aniria del cert la gravetat. Aixeco el cap i on hi havia les excavadores de les obres de Glòries s'ha obert un altre forat, però aquest, increïblement lluent que s'enrauxa i m'escup i m'asseu darrere teu a la moto avui fa un any, el clatell xop, i tenim els turmells fastiguejats i tot el que ja ha estat explicat. Quan arribem et trauré aquest barb. Amor. Amor. T'abraço molt fort perquè fa tant que no et toco ni t'oloro, t'abraço la cintura, no, el pit, les espatlles, els braços, tens les aixelles xopes, et toco amb la poca destresa de tanta ànsia i m'oloro les mans. Amor. M'estic ofegant. Atures la moto, poses el peu a terra i em toques la cama. ?Fa una calor de morir-se, això no avança, arribem tardíssim, és insuportable, però, saps què?, sóc aquí, amor?.

Però no dius sempre, sempre hi serem, no cal, poses la mà al gas, tombes cap a l'avinguda de Martí Pujol i jo llavors poso carbassons a la bossa mentre asseguro al geni de les suposicions físiques que em ve a trobar amb una llibreta i una calculadora que per més que s'hi entesti mai podrà trobar la fórmula que arrenca la Gran Via de l'amor amb què encara t'estimaré.